

Za našo deco.

Čarobna sekira.

II

Po vsej državi so govorili samo o carjevi ponudbi. Sinovi siromašnega kmeta so sklenili, da bodo tudi oni poskusili svojo srečo. Če jim ne bo uspelo, bodo vsaj kaj delali na dvoru, da si prislužijo svoj vsakdanji kruh. Oče jim ni ugovarjal in šli so.

Na potovanju je tekal Miško ves čas sem in tja in je neprestano kaj izpraševal: »Zakaj lete čebele na cvetje? Zakaj letajo lastovke tako nizko nad vodo, ko imajo v višini toliko prostora? Zakaj leti metulj v krivuljah, ko bi mogel leteti naravnost?« Na vsako tako vprašanje se je Peter glasno smejal. Pavel pa je samo skomizgnil z rameni in je malega imenoval sitneža, ki bi rad vse vedel. Dospeli so do hriba, ki je bil poraščen z jelkami. Čuli so iz višine, kako ljudje podirajo drevesa.

»Čudno, da ljudje podirajo drevesa na vrhu hriba,« je menil Miško.

»Čudno bi bilo, če tega ne bi rekel. Tistemu, ki nič ne ve, je vse čudno,« je rekel Pavel nekako zlobno.

»Neumnež, kakor da bi ne bil nikoli videl drvarjev,« je rekel Peter in je malega prijateljsko potrkal po rami.

»Jaz bi rad videl, ali so to res drvarji,« je pripomnil Miško.

»E, dobro, idi!« mu je rekel Pavel nestrpnostno. »Utrudil se boš, ko boš plezal na vrh. Žaba mala, vedno hočeš več vedeti, kakor tvoja brata.«

Miško se ni ozrl na to zlobno pripombo, ampak se je podal v smer, od koder je čul sekanje. Ko je došel na vrh hriba, kaj mislite, kaj je tam našel? Čarobna sekira je sama od sebe sekala ogromno jelko.

»Kako ti je, teta Sekira?« je vprašal Miško vljudno. »Sama si in imaš toliko dela.«

»Toliko let že čakam svojega sina,« je odgovorila sekira.

»Zelo dobro, tukaj sem!« je rekel Miško. Vzel je sekiro, jo je vtaknil v veliko usnjato torbo in se je brž spustil nizdol po pobočju, da bi dohitel brata.

»No, kaj si lepega videl gori?« ga je sprejel zasmehljivo Pavel.

»Videl sem sekiro, ki jo baš potrebujemo,« je odgovoril Miško, pa ni povedal, da je to čarobna sekira.

»Meni se vidi, da ne velja niti toliko kakor tvoj trud,« je kočal Peter.

Nekaj dalje je vodila pot skozi sotesko med dvema ogromnima skalama. Tu so čuli bratje nad seboj, kako je nekdo razbijal po kamenju.

»Kako je neki to videti, ko ljudje razbijajo kamne?« je vprašal Miško zamišljeno.

»Glej ga zopet! Ta mali gospodič ni nikoli slišal, kako žolna s svojim kljunom trka po drevesnem deblu,« je rekel Pavel.

»Res, to ni nič drugega, kot dleto,« je dodal Peter. »Vendar se ne boš radi tega vzpenjal po pečinah. Bolje bi bilo, da malo bolj štediš svoje noge.«

»Nič zato,« je odvrnil Miško. »Baš hočem videti, kaj je tu gori!«

In začel je plezati kvišku. Kaj menite, kaj je videl gori? Dleto? Ne! Našel je čarobno motiko, ki je sama, ne da bi jo kdo držal, odvaljevala kamne in to tako lahko kakor mehko zemljo. Ali naš čudni Miško se ni niti malo začudil.

»Kako ti je, teta Motika? Ali ti ni težko, da tako sama delaš?«

»Že toliko let čakam na svojega sina,« je odgovorila motika.

»Dobro, dobro, saj vidiš, da sem prišel,« je menil Miško. Vzel je motiko, izdri ročaj in je oboje dal v svojo torbo.

»Kakšne čudovite reči si pač mogel tam gori videti, visoki moj gospodar?« je zbadal Pavel.

»Videl sem, da ni tolklo dletvo, ampak motika,« je odgovoril Miško. Ni pa povedal, kaka motika je to bila. Malo naprej so prispeli do hitrega potočka. Ker jih je žežalo, so se ustavili, da bi se navžili sveže vode.

»Čudim se, da ima v tako majhnem in plitkem potoku prostora toliko vode. Baš rad bi videl, od kod prihaja ta voda.«

»Pa, Bog moj,« je zaklical Pavel jezno. »Ta radovedna mala spaka hoče res vse vedeti. Ali še vedno ne veš, da prihaja voda iz zemlje?«

»Mogoče to tudi vem,« je odgovoril uporno Miško, »ali hotel bi se o tem osebno prepričati.« In brez nadaljnega razgovora se je napotil ob potočku navzgor, katerega struga je postajala čimdalje ožja in je bila nazadnje tako ozka, da je bila voda podobna tanki niti. Ali je prihajala iz zemlje? Ne, ampak iz orehove lupine.

»Kako ti je, gospod Potoček? Ali ti ni dolgočasno tako samemu potovati?«

»Že toliko let čakam svojega sina,« je odgovoril potoček, prav tako kakor motika in sekira.

»Prav lepo,« je menil Miško, »vidiš me, da sem tu.« Nato je dvignil orehovo lupino, jo je zadelal z mahovjem in jo je spravil v svojo torbo.

»Torej, zdaj veš, od kod prihaja potok?« ga je vprašal Peter.

»Prihaja iz male luknjice.«

»Joj, kako pameten si postal,« se je zasmejal Pavel.

»Videl sem to, kar sem hotel videti, vem to, kar sem hotel vedeti, in sedaj sem popolnoma zadovoljen,« je odgovoril Miško in je umolknil.

III

Nazadnje so prispeli do carjevega dvora. Tu so videli hrast, kakršnega dotlej še niso bili videli, a na njem je bil pritrjen napis, v katerem je car obljubljal polovico kraljestva in svojo hčer onemu, ki bi podrl hrast in izkopal vodnjak, najsi bo princ ali kmet.

Ker jih je mnogo poskušalo to napraviti, pa vselej brez uspeha, zato je car zagrozil, da bo vsak, ki bi poskusil, pa ne bi imel uspeha, kaznovan tako, da mu bodo porezali ušesa. Da to ni samo gola pretnja, se je videlo iz tega, da je poleg napisa viselo že več parov odrezanih ušes.

Dalje sledi.

Prolinja.

Dva fanta sta se stopla. Ko eden izmed njiju spravi drugega na tla ter ga začne s pestjo nabijati, ga prosi na tleh ležeči Janez, da bi ga pustil, rekoč: »Lepo te prosim, Tomaž, pusti me pri miru! Če me boš ubil, ta bom pa šel tožiti, in me boš moral rediti.«

Najdena ura.

Resnik: »Zakaj so te že spet zaprli?«

Uzmovič: »Ker sem županovo uro našel.«

Resnik: »Na, to vendar ni nič hudega.«

Uzmovič: »Veste, pa našel sem uro poprej, nego jo je župan izgubil.«

Tat v večnosti.

Ko so nekega nepoboljšljivega tatu prignali do vislic, so ga vprašali, kaj misli o večnosti? »Nič drugega,« odgovori tat, »ker ljudje nič ne jemljejo s seboj v večnost blaga, zato ne bom imel kaj krasti.«

Davek od dohodkov.

Sodnik: »Toženi ste, da se brez dela okrog vlačite! Zakaj pa ne čete delati?«

Potepuh: »Ker bi moral potem davek od dohodkov plačevati.«

Iz vojaške službe.

Kaplar vpraša vojaka: »Kaj storiš, kadar se ti sanja o našem g. generalu?«

Vojak: »Spim.«

Kaplar: »Butelj! Ne spati, ampak salutirati moraš!«

Pozor! Pozor!

Za čiščenje pravega Rešnjega Telesa je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 16— z rdečo obrezo in Din 20— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.